

Petr Hájek: Úder pokračuje: V ČR rekordní počet nakažených. Dobrá kulisa šíleného bruselského divadla. Tanec nad dluhy, které nelze splatit. Všechno je jinak. Srovnají to až Martané? Od zítřka kniha v prodeji. Zatím ji nezakázali

- CZ24 News | 20. července 2020

ČESKO: PETR HÁJEK upozorňuje na svou novou knihu, která nabízí úplně jiný pohled na původ, smysl a důsledky „pandemie“, jež teprve začíná měnit svět

V pondělí přichází do prodeje kniha **Úder: Deset týdnů, které otřásly světem (očima konspiračního teoretika)**. Když jsem ji před krátkou dobou připravoval k vydání, mnozí mě varovali, že v červenci to již nebude nikoho zajímat, neboť u nás nebude po „Operaci koronavirus“ ani památky. Že v létě Covid-19 v podstatě zahyne. Vysvětloval jsem, že to není možné. Proč? To je právě obsahem té knihy. A dnes jsem zachytil v médiích v různých podobách tutéž zprávu:

V Česku je nyní rekordních 4.764 nakažených. Zhruba o 30 případů tak bylo překonáno dosavadní maximum z první poloviny dubna. V sobotu laboratoře odhalily 113 nových případů, denní přírůstek popáté v řadě překročil stovku. Od března se v zemi nakazilo 13.855 lidí, vyléčilo se jich 8.733, obětí je 358.

Jsem si jist, že i to je teprve počátek – ačkoliv nikdo nechce zatím o „druhé vlně“ ani slyšet. Také o žádné druhé vlně nemluvím. Ta první – a její zdravotní, hospodářské i politické důsledky – se ještě ani pořádně nerozvinula. Jednu z jejích nejhrůznějších kapitol se právě pokoušejí uvést v život hlavy sedmadvaceti států v Bruselu.

Úplně největší mystifikace však je, že šlo o jakýsi „blesk z čistého nebe“, něco, co nikdo nemohl předpokládat. Je to přesně naopak. Ti, kdo přečtou **Úder**, o tom budou vědět víc. Abych to nemusel znovu vysvětlovat, přináším krátkou ukázkou z textu, který je od pondělí veřejnosti k dispozici:

Tento Úder je pouze hlučnější

Čeho jsme to vlastně byli (a stále ještě jsme a dlouho budeme) svědky a účastníky zároveň?

Jedna z mála věcí, na nichž se od počátku (kupodivu) téměř všichni shodovali, že jde prý o událost nedozírných následků. „Nic nebude jako předtím,“ patřilo k nejčastějším komentářům. Ale mysleli to mainstreamoví proroci vážně? Má snad kterákoli část „elit“ zájem od základů změnit systém založený na předstírání lidovlády? Podříznout si větev, na které tak dlouho, a tak pohodlně sedí? To rozhodně ne. Maximálně to chápou jako pokus změnit rozložení sil. V tomto smyslu nejde o nic nového.

Dělo se tak při známých „epidemiích“ jako byla třeba ptačí chřipka (důvod k omezení produkce drůbežního masa ve prospěch „červeného“), nebo při Nemoci šílených krav (zase naopak).

Také za celým klimatickým alarmistickým blázněním jsou ve skutečnosti v pozadí výhradně zájmy

nových průmyslových gigantů, nikoli směšné chiliastické ideologie založené na falšovaných „vědeckých“ datech. Jde jen a jen o to dostat na trh technologie (tzv. ekologické a „šetrné k životnímu prostředí“ – ačkoli většinou je tomu právě naopak), které zatím nejsou schopné konkurovat těm stávajícím, a proto je jedinou možností je pumpovat skrze ně (do soukromých kapes) astronomické částky z rozpočtů států či mezinárodních organizací (vždycky však z daní poplatníků, kteří nemají šanci do toho mluvit).

U nás jsme si to typicky vyzkoušeli při největší státní krádeži veřejných prostředků za vlády Mirka Topolánka (a ministra životního prostředí Martina Bursíka) když „solární baroni“ dostali na mnoho let dopředu každoroční rentu asi čtyřiceti miliard korun. Jen tak. Teď se to bude zdát jako „drobné“...

Neboť to všechno předtím byly pořád ještě „malé ryby“ – a v rámci existujícího systému. „Koronární úder“ je něco kvalitativně jiného. Přesto však zjevně nejde o „revoluci“, která by dosavadní základní pilíře chtěla od základu změnit, a „na zelené louce“ začít stavět jiné. Důsledky, které přinese, jsou však natolik zásadní – a promítnou se do všech oblastí života téměř každého z nás – že s předchozími „ranami“ (včetně třeba finanční krize z let 2007 – 9) nesnese koronaúder srovnání. Dochází totiž ke skutečnému „přeformátování“ světových dějů.

Všechno je jinak

Co je vlastně „formát“? Schéma, v němž se cosi odehrává. Mnozí to dnes již známe důvěrně třeba z textových editorů počítačů. Nastavit jiný formát neznamena, že se změní obsah. Jen forma: typ a velikost písmen, jinak budou členěny věty a odstavce... Vůbec všechno bude vypadat (a na čtenáře působit) jinak, ale pouze opticky.

Formát uživatel obvykle mění, pokud chce psát jiný text. Ale není to podmínkou. Hovoříme-li tedy o „přeformátování“ v uspořádání světa, pak vůbec nemusí jít o zásadní změnu dosavadního směřování, ale pouze jiný rámec, v němž koneckonců vše může pokračovat tak, jako dosud, jen v jiné podobě, v odlišném formátu.

Ale zase: lze úplně oddělit formu od obsahu, chce-li „zadavatel“, aby byla přes všechny obtíže nakonec politicky většinově stravitelná a přijatelná? Jen velmi obtížně. Navíc je tu však jeden prvek zcela nový prvek. A pokud si ho povšimneme nutně musí vést ke zjištění, že přeformátování je první krok, ouvertura k úplně proměně dosavadního paradigmatu. Podle toho vypadal zpočátku i průběh Operace koronavirus. Hlavní směr však míří úplně jinam. Dokonce překračuje planetární hranice. A není to sci-fi:

Poslední pokus o záchranu globalizace

To, co následuje, je – či měl být – již další díl „úspěšného“ seriálu: Vystrašená světová veřejnost se semkne a pochopí, že jedine společně má možnost a schopnost čelit „nenadálým úderům“ jako byla pandemie COVID-19, neboli krátká názorná ukázka, co by se mohlo stát, kdyby před takovou či ještě větší hrozbou byly postaveny pouze jednotlivé státy. Jediným řešením je proto rychlé pokračování globalizace a zakroucení krku všem, kdo o tom dosud pochybovali:

Evropská unie se definitivně promění ve „federální stát“, protože hroutící se ekonomiky především „jižního křídla“ budou potřebovat, aby se za ně Německo (a jím donucené všechny ostatní mnohem chudší země) u věřitelů zaručilo. To je smyslem „záchranného fondu“, který nejméně na dalších třicet let, po který budou všechny státy splácet „úvěr“ (poskytnutý tak či onak Rockefellerem), prakticky neumožní či alespoň nesmírně zkomplikuje další odchod dle brexitového vzoru.

Spojené státy, jako jedna z nevíce zasažených zemí jak nemocí, tak pádem ekonomiky a sociálním výbuchem barevných, buď „sundá“ Trumpa ve volbách, nebo v případě jeho opětovného vítězství „barevnou revolucí“, která tak naváže na probíhající revoluci „kulturní“ (podle vzoru Mao Ce-tunga).

Nová americká vláda (je úplně jedno, kdo ji bude reprezentovat, ale dementní „Demokrat“ Joe Biden je pro to ideální) narovná vztahy s Čínou. Ta se rozhodně nebude bránit myšlence „Světové federace“ – tak pěkně „předjednané“ v různých výchovných projektech Hollywoodu, Hvězdnými válkami počínaje a katastrofickými filmy o invazi Mimoszemšťanů (jimž se ubrání jen „Spojené státy planetární“) konče. S tím malým rozdílem, že jejich lídrem již nebudou Spojené státy, ale právě Čína.

Izolované Rusko se buď připojí (po násilném odstranění Vladimíra Putina), nebo bude smeteno rychlou jadernou či biologickou válkou. A totéž se týká dvou dalších hlavních center – zbytku Asie s Indií a Latinské Ameriky s Afrikou.

Při tomto „integračním procesu“ bez rukaviček zahyne dost možná čtvrtina světové populace. Nikdo si s tím však nebude lámat hlavu či snad dokonce mořit svědomí – protože se o tom veřejnost už prostě nedozví. Média (stejně jako všechny ostatní elektronické nástroje pro kontrolu a manipulaci občanů, budou konečně z jednoho „pokrokového“ světového centra řízena zhruba na stejném principu jako dnes Česká televize.

A pak přijde i kouzelník

Pokud se to podaří, pak závěrečná fáze plánu bude už opět spektakulární – a obrácena k obloze (nikoli k Nebi). K vesmírné tmě, odkud konečně přiletí „mimoszemská civilizace“, aby nám řekla, jak na to. NASA (aniž vysvětlila, jak to tak přesně ví) tento okamžik před třemi roky odhadla na deset let. Takže nám do „kontaktu“ zbývá nějakých šest sedm roků.

O této závěrečné fázi „konce civilizace“ se však v této chvíli nechci příliš šířit. Nejen proto, že to už bude jiných deset dnů, týdnů či měsíců, které otřesou světem. Především však jde o téma, které vypadá jako naprosté sci-fi, bláznivost, prostě nesmysl. Ještě větší než třeba úvahy o blízkosti dlouhotrvajícího celoplanetárního „blackoutu“, který může mít nesrovnatelně ničivější důsledky než představení s koronavirem. Před dvaceti třiceti roky byl „black-out“ také toliko předmětem autorů žánru sci-fi, dnes se na něj státní správy v různých zemích (včetně ČR) už reálně cvičí a připravují.

Ostatně americký Národní úřad pro letectví a vesmír (NASA) možnost „brzkého“ kontaktu s mimoszemskou civilizací nezmiňuje jen pro pobavení veřejnosti, ale něco tím signalizuje. Kdo dočte tuto knihu až do konce, narazí na kapitolu, která informaci o celém tomto plánu alespoň zčásti otevírá.

Gatesova Zlatá miliarda

Stane se to? Patrně teď mnohým přijde na mysl, že jde o pusté fantazírování „konspiračního teoretika“. To by byla ta nejlepší varianta – bohužel však nejméně pravděpodobná. Jeden bonmot říká, že rozdíl mezi „konspirační teorií“ a realitou jsou dva roky. Obávám se, že se to nyní ještě zrychluje.

Na modelu celosvětového vládnutí dvě soupeřící entity „mocných“ (pro náš případ jim říkáme Rockefellerové a Rothschildové – s vědomím, že jde o velké zjednodušení) pracují již po řadu generací – naplno pak od „Velké francouzské revoluce“ na konci osmnáctého století. Revoluce a války se však ukázaly jako málo produktivní model – ať už je organizovala a financovala kterákoli ze

soupeřících stran.

Zvláště ta poslední – takzvaná Druhá světová, po níž pokusy o „konečné globální řešení“ několik desetiletí blokoval vynález jaderné bomby (respektive její vlastnictví na obou stranách Železné opony) a dalších převratných elektronických technologií (především vojenských a komunikačních) – jasně ukázala, že tudy cesta nevede.

Svět – myšleno člověk v něm – totiž nemá být kompletně „vyhozen do povětří“, ale ovládnut a redukován na „obslužný personál“ pro vládnoucí elity doplňující robotickou „výrobní základnu“ o práce, které není schopna provádět. To je ona pověstná „zlatá miliarda“ otroků pro obsluhu Gatesů a spol.

Za kulisy

Co, kdo, kdy, kde, jak/čím, proč, z jakého důvodu (motiv), respektive v čí prospěch (Cui bono). Základní otázky, kterými se řídí – nebo by se mělo řídit – vyšetřování jakéhokoli zločinu. Ani průměrná detektivka se bez nich neobejde. Říká se tomu pravidla žánru. Není to tak dávno, co by jejich neznalost či nerespektování i průměrný čtenář, posluchač či divák snadno odhalil a přestal číst či vypnul přístroj.

Žánr je totiž základní dohoda. Pokud nějaký třeba filmový či divadelní příběh začne autor jako tragédii a skončí jako komedii, neuvěříte mu, a nemusíte o teorii dramatu vůbec nic znát. V případě slušné novinářiny to platívalo také. Dnes již neplatí nic.

Úder rovněž porušil všechna dohodnutá pravidla. Uvedl svět do chaosu a krize, jejíž důsledky zatím ani zdaleka nedohlédáme. Pokud však alespoň v obrysech porozumíme, co je za tím vším, máme jistou možnost změnit strach v naději.